M E D A N D R A Ö G O N

Av: Andreas Kärngard

2021-09-06

De säger jag var död när de fann mig, innan läkarna fick igång mitt hjärta. Hur länge jag var borta, minuter eller timmar, är det ingen som riktigt vet. Vad jag var med om är det heller ingen som vet, än mindre förstår - inte ens jag.

Utbildning kan ge oss verktyg att förstå - förstå vad man är med om och vad man ser, men även den obildade har grunderna i vad som krävs för att tolka sin omgivning. För min egen del har jag inte så värst mycket akademisk utbildning att tala om, men är vi inte alla studenter i viss mån? I så fall kanske jag borde passa på att dra lärdom av det jag var med om, men i ärlighetens namn vet jag inte vad det skulle kunna vara. Jag har försökt finna någon rätsida på allt detta, men misslyckats. Allt jag kan göra nu är att konkret försöka återge vad jag minns av själva upplevelsen, eller rättare sagt; det min hjärna registrerat som en upplevelse. Kanske finns det någon som läser detta som är bättre rustad i att förklara alltihop?

Min morbror äger ett lantbruk där jag ibland arbetar per timme mot betalning. Det är i viss mån säsongsbetonat men det finns mycket att göra året om och det mesta klarar jag av. Exempel på vad jag inte klarar är då mjölkmaskinen går sönder och behöver lagas, men då finns ett nummer till en jourhavande serviceverkstad som jag ringer. De brukar vara snabbt på plats.

Just den dagen jag skall berätta om var en gråmulen höstdag, jag tror det var någon vecka in i september. Det var sent på eftermiddagen och jag höll på att lasta halm.

Det är så typiskt yvigt av mig, och det är lätt att skratta åt det så här i efterhand men jag envisades alltid med att köra för jävla nära kanten. Det sista jag minns av själva arbetet var hur jävla förvånad jag blev när en av de stora stenarna nedanför körbron som från ingenstans plötsligt slog sönder sidorutan, just efter att jag vält omkull med traktorn. Därefter, och det är här det blir konstigt, var det som om ingenting hänt. Bortsett från en enorm hunger kände jag mig stark och utvilad. Ljuden omkring mig var plötsligt annorlunda; traktorns morrande hördes bara som något i bakgrunden.

Istället fann jag mig fullkomligt drunkna i surret av tusentals och åter tusentals insekter. Allihop tycktes arbeta febrilt - som om min morbrors gård tagits över av främmande arbetskraft från någonstans långt bortom vår egen galax. Min syn hade naturligtvis blivit förvrängd då jag slagit mig i fallet med traktorn. Min hörsel likaså. För det mina ögon nu skådade var hur jag tycktes vara omgiven av en stor djungel där stora gräsliga vidunder med enormt långa, svartaktiga ben klättrade, hoppade och flög runt. Jag förstår naturligtvis att det var våra helt vanliga svenska insekter,

men sedd som genom lupp, i jätteförstoring.

När den värsta chocken lagt sig kravlade jag ut från den fuktiga pappen jag måste ha krupit in i efter att jag i mitt töcken tagit mig ut ur den sönderslagna traktorhytten. Nu så här i efterhand förstår jag ju att allting från det att jag välte med traktorn var en dröm - eller vanföreställning, för det som sker härnäst är att jag i samma stund som solens strålar tittar fram och värmer upp mig, för första gången vecklar ut mina transparenta vingar. Därefter lyfter jag blixtsnabbt för att instinktivt följa en oerhört stark doftkanal. Jag tar mig bort till doftens källa, som snart visar sig vara oceaner av outtömliga rikedomar. Där mitt i, bland alla de andra, landar jag. Den vätska som jag per automatik stöter upp tycks egentligen inte behövas då den röda geggan ej hunnit koagulera. Jag suger girigt tills något i mig får mig att lyfta och i nästa stund sitter jag på något ljust och mjukt. Alla ljud och läten tycks ha tystnat och temperaturen är en helt annan, vinden är inte längre en parameter att ta hänsyn till. Det är varmt. Mitt mellanparti tycks pulsera och jag förstår på något vis att det är kroppen som nu tillgodogör sig näringen. Det går en tid och jag tvingas flytta mig ett par gånger, men som från ingenstans signalerar min hjärna plötsligt total fara och det sista jag minns är hur jag bara hinner lyfta.

Som sagt det var det sista jag minns, därefter ingenting. Bara svart. Ingenting förrän det ljusnar och sticker i armarna och vänstra delen av mitt ansikte. Nästa minnesbild är en vit och ljusturkos gestalt som står böjd över mig. Jag förstår så sakteliga att jag befinner mig på en akutmottagning.

Som sagt, jag vet inte alls hur jag skall förhålla mig till den här.. drömmen, eller upplevelsen. För jag hade mer än gärna skakat av mig den som just en dröm, om det inte vore för ett väldigt speciellt minnesfragment; hur jag då jag just krupit ur, eller ut, från vad jag nu än låg i - där precis innan jag vecklade ut vingarna och det jag ser är ett ansikte. En människas ansikte. Ett ansikte som befinner sig bara centimetrar från platsen där jag just kläckts. Hur det ansiktet såg ut glömmer jag aldrig, av den enkla anledningen att det är samma ansikte jag ser i spegeln varje dag.

Det har gått lite mer än ett halvår sedan det jag beskriver inträffade men när jag vaknar kallsvettig om nätterna efter att jag i drömmarna suttit med min sugsnabel i något kadaver vid E4:an förstår jag att detta är något jag inte kommer att lyckas glömma. Jag kan inte låta bli att undra om jag faktiskt dog där vid traktorn den där dagen, dog för att i samma stund födas på nytt. Återfödas, men i något helt annat än i en människas kropp. Kanske var det tur att flugan till slut dog, hur sånt fungerar vet jag inte, men kanske fanns där en kort tidslucka då själen ännu kunde hitta tillbaka till min livlösa kropp vid traktorn? Men hur det skulle förklara att jag också tycks fått med mig minnen från den andra varelsen, det övergår mina vildaste spekulationer. Ja, vad vet jag? Jo, en sak vet jag. Och det glömmer jag aldrig - hur smaken av ruttnande kött känns i munnen.